

12.

SZOMBAT: TAPASZTALNI ÉS MEGÉLNI ISTEN JELLEMÉT

December 12., szombat délután

A szombat a természetre tereli gondolatainkat, és összeköttetésbe hoz a Teremtővel. A madarak énekében, a fák susogásában, a tenger zenéjében ma is hallhatjuk az Ő hangját, aki Ádámmal beszélgetett Édenben hűvös alkonyatkor. Miközben hatalmát szemléljük a természetben, vigaszra lelünk, mert ugyanaz az Ige, amely mindeneket teremtett, életet szól a léleknek is. Ő, „aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlata végett” (2Kor 4:6)...

A szombat nemcsak Izraelért rendeltetett, hanem a világért is. Az ember Édenben ismerte meg, és az a Tízparancsolat többi előírásához hasonlóan maradandóan kötelező érvényű. Krisztus kijelenti a törvényről, melynek a negyedik parancsolat egy része: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik...” (Mt 5:18). Amíg a menny és a föld fennáll, addig a szombat is megmarad, mint a Teremtő hatalmának jelképe. Amikor pedig az Éden újra felvirágozik a földön, Isten szent pihenőnapját mindenki tisztelni fogja a nap alatt. A dicső újföld lakosai „szombatról szombatra” eljönnek „engem imádni, szól az Úr” (Ésa 66:23). – *Jézus élete*, 281, 283. o.

Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét teremtett műveiben szemléljük. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette mélységes tanításait a természet szépségéből. Tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon jobban, mint bármely más napon! Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe,

Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére és szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 25. o.

Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője. Ha a szombat egyetemes ünnep lett volna, az ember értelmével és szívével felfogta volna a Teremtőt, akit tisztelet és imádat illet, és soha senki nem lett volna bálványimádó, istentagadó vagy hitetlen. A szombat ünneplése az igaz Istenhez való hűségünk jele, ahhoz az Istenhez, „aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”. Tehát az Isten imáadására és parancsolatai megtartására felszólító üzenet a negyedik parancsolat megtartására különös súllyal szólít. – *A nagy küzdelem*, 437. o.

December 13., vasárnap – A meglepetések napja

A hatalmas Jahve lefektette a föld alapjait; az egész világot szépségbe öltöztette, és az ember számára hasznos dolgokkal töltötte meg; megteremtette a szárazföld és a tenger csodáit. A teremtés hatalmas munkája hat nap alatt befejeződött. És Isten „[...] megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten” (1Móz 2:2–3). Isten elégedetten nézte keze munkáját. Minden tökéletes volt, méltó isteni szerzőjéhez. És Isten megpihent, nem mintha elfáradt volna, hanem mint aki nagyon meg van elégedve bölcsessége és jósága gyümölcseivel, dicsősége megmutatkozásával...

Isten azzal, hogy megáldotta a hetedik napot, emléket állított az Édenben teremtési művének. A szombatot rábízta Ádámra, az egész emberi család atyjára és képviselőjére. Megünneplésével a föld minden lakója kifejezheti hálás elismerését azért, hogy Isten a Teremtője, jogos és legfőbb Ura. Tehát a szombat beiktatása teljesen emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és nem korlátozódik egyetlen népre.

Isten látta, hogy az embernek még a Paradicsomban is szüksége van a szombatra; arra, hogy a hét egyik napján félretegye saját érdekeit és foglalatosságát, mélyebben elgondolkozzon Isten művein, elmélkedjen hatalmáról és jóságáról. Szüksége volt a szombatra, hogy az élenkben emlékeztesse Istenre, és hálát ébresszen, mert jóságos Teremtőjé-

től kapta mindazt, aminek örül, és amit birtokol. – *Pátriárkák és próféták*, 47–48. o.

Isten komoly áldásokat szótt a szombat megünneplésébe, ezért azt kívánja, hogy a szombat az öröm napja legyen számunkra. A szombat beiktatásánál jelen volt az öröm is. Isten elégedetten szemlélte keze munkáját. Mindarról, amit teremtett, megállapította, hogy igen jó (1Móz 1:31). A menny és a föld ujjongással telt meg. „Együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak” (Jób 38:7). Bár később bűn tört be a világba, hogy tönkrement Isten tökéletes művét, az Úr még mindig nekünk adja szombatját, annak tanúját, hogy mindent a végtelen jóságú és kegyelmű Mindenható teremtett. Mennyei Atyánk azt kívánja, hogy a szombatünneplés segítségével megőrizze az emberek között az igaz Isten ismeretét. Azt kívánja, hogy a szombat Órá, az igaz, élő Istenre terelje gondolatainkat, s Isten ismerete életet és békét adjon nekünk. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 349. o.

December 14., hétfő – Az újrafelfedezés ideje

Amikor az Úr kiszabadította Egyiptomból Izráel népét, s rájuk bízta törvényét, akkor arra is tanította őket, hogy a szombat megünneplése által legyenek megkülönböztethetők a bálványimádóktól. Ez különböztette meg Isten fensőbbségének elismerőit azoktól, akik nem hajlandók teremtőjüknek és királyuknak ismerni el Istent. „Legyen közöttem és Izráel fiai között örök jel ez” – mondta az Úr, „megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül” (2Móz 31:17, 16).

Amikor Izráel gyermekei kijöttek Egyiptomból, hogy Kánaánba vonuljanak, a szombat volt a megkülönböztető jel. Úgy ma is ez a jel különbözteti meg Isten népét a világtól, amikor kijönnek onnan, hogy belépjenek a mennyei nyugalomba. A szombat az Isten és népe között fennálló kapcsolat jele. Annak jele, hogy tisztelik Isten törvényét, s ez különbözteti meg a hú alattvalókat a törvénszegőktől. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 349. o.

Az Egyiptomból való kivonuláskor Isten nyomatékosan felhívta a nép figyelmét a szombat megszentelésére. Rabszolgaságuk idején felvigyázóik a hetenkénti munkateljesítmény állandó emelésével akarták

rábírni őket arra, hogy szombaton is dolgozzanak. Minduntalan nehezebb és szigorúbb munkafeltételeket szabtak meg. Isten azonban megszabadította a zsidókat a szolgaságból, és olyan helyre vitte őket, ahol zavartalanul megtarthatták Jahve minden parancsát. A Sínai-hegynél elhangzott a törvény. Isten ráírta „ujjával” (2Móz 31:18) két kőtáblára, és átadta Mózesnek. A csaknem negyven évig tartó vándorlás alatt Isten állandóan úgy emlékeztette a zsidókat az általa meghatározott nyugalomnapra, hogy minden hetedik napon szünetelt a mannahullás, az előkészület napján hullott kétszeres adag pedig csodálatosképpen nem romlott meg. – *Próféták és királyok*, 180. o.

Földi szolgálata idején Krisztus hangsúlyozta a szombatra vonatkozó kötelezettségeket. Minden tanításából kitűnt, hogy tiszteletben tartja azt az intézményt, amelyet maga hozott létre. Abban az időben a szombatot annyira eltorzították, hogy ünneplése inkább az önző és zsarnok ember jellemét tükrözte, nem pedig Istenét. Krisztus eltette az útból a hamis tanításokat, amikkel téves színben tüntették fel Istent azok, akik azt állították, hogy ismerik Őt. A rabbik könyörtelen gyűlölete kísérte, de Ő még látszat szerint se alkalmazkodott kívánalmaikhoz, hanem ment egyenesen előre, megtartva a szombatot Isten törvénye szerint.

Félreérthetetlen szavakkal tett bizonyosságot Jahve törvénye iránti tiszteletéről: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat. Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy jóta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik. Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz az a mennyek országában.” (Mt 5:17–19) – *Próféták és királyok*, 183. o.

December 15., kedd – A helyes fontossági sorrend tanulásának ideje

Krisztus arra akarta tanítványait, ellenségeit tanítani, hogy az Istennek való szolgálat a legelső. Isten munkájának célja e világon az ember megváltása, ezért amit meg kell tenni szombaton e munka teljesítéséhez,

az összhangban áll a szombat-paranccsal. Jézus az érvelésre azzal tette föl a koronát, hogy kijelentette: Ő „a szombatnak ura” – vagyis felette áll minden kérdésnek és minden törvénynek. A végső Bíró ugyanarra a törvénycikkre mutatva menti fel őket a vád alól, amelyre a vádlók is hivatkoznak.

Jézus nem zárta le az ügyet annyival, hogy megfeddte ellenségeit. Kijelentette, hogy vakságukban szem elől tévesztették a szombat célját. Így szólt: „Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat.” (Mt 12:7) Számos, lélek nélküli szertartásuk nem helyettesíthette azt az igazsághoz hű feddhetetlenséget és gyöngéd szeretetet, amely Isten igaz imádóját mindig is jellemezte. – *Jézus élete*, 285. o.

A szombat arany kapocs, mely egybekapcsolja Istent és az Ő népét. A szombat parancsát azonban megrontották. Isten szent napját megszenteltelenítették. A bűn embere kitepte helyéből a szombatot, és közönséges munkanapot dicsőített fel helyette. Rés támadt a törvényen, s ezt nekünk kell helyreállítanunk. Az igazi szombatot kell ismét felmagasztalnunk jogos helyére, Isten nyugalomnapjaként. Ésaías 58. fejezete írja le ezt a feladatot, mely Isten népére vár. Fel kell magasztalniuk és tiszteltté tenniük a törvényt. Fel kell építeniük a régi romokat, az emberöltők alapjait felrakniuk. Akik ezt végzik, azokról mondja Isten: „Megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetsz romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván. Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szólt.” (Ésa 58:12–14) – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 351. o.

Tanuljunk, elmélkedjünk és imádkozzunk. Akkor megnyílik lelki látásunk, akkor látni fogjuk a mennyei templom belső udvarait. Fülünk felfogja a trón körül álló mennyei kar énekeinek és hálaadásának témáit...

Isten arra tanít, hogy jöjjünk össze házában a tökéletes szeretet gyakorlására. Ez majd előkészíti a föld lakosait azokra a lakóhelyekre,

melyekért Krisztus mennybement, hogy elkészítse az Őt szeretők számára. Ott majd szombatról szombatra, újholdról újholdra összejönnek a szenthelyen, s egyesítik hangjukat a legmagasztosabb énekekben, dicséretekben és hálaadásokban a trónon ülő és a Bárány iránt örökön örökké. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 368. o.

December 16., szerda – Amikor egyensúlyba kerülhetünk

Midőn a zsidók eltávolodtak Istentől, ami maga után vonta Krisztus hit általi igazságának elvesztését, számukra maga a szombat is elvesztette jelentőségét. Sátán magát akarta felmagasztalni, igyekezett elvonni az embereket Krisztustól, a szombatot pedig megrontani, mert ez Jézus hatalmának a jele. A zsidó vezetők betöltötték Sátán akaratát azzal, hogy Isten pihenőnapját terhes követelményekkel bástyázták körül. Krisztus idejében a szombatot már annyira elferdítették, hogy megtartása inkább az önző, önkényes ember jellemét tükrözte, mint a szerető mennyei Atyáét. A rabbik tulajdonképpen úgy mutatták be Istent, mint aki olyan törvényeket ad, melyeket az embernek lehetetlen megtartani. Az embereket rávették, hogy önkényűrnak tekintsék Istent, s úgy gondolják: a szombatnak az Ő kívánalmai szerinti megtartása tette az embert kőszívűvé, kegyetlenné. Krisztusnak kellett ezeket a téves elképzeléseket helyreigazítani. Bár a rabbik könyörtelen ellenségeskedéssel követték Őt, Jézus még látszólag sem alkalmazkodott követelményeikhez, hanem ment a maga útján, és a szombatot Isten törvénye szerint tartotta meg. – *Jézus élete*, 283. o.

Akinek élő kapcsolata van Istennel, tudja, hogy a menny együtt munkálkodik az emberrel. Az Istennel együtt munkálkodó lélek csak a jót fogja cselekedni, szereti az irgalmat, és alázatosan jár Isten előtt... Amikor Jézus szombatnapon gyógyított, és a törvény áthágásával vádolták meg, így szólt vádolóihoz: „Szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni? Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött ímé tizennyolc esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon? És mikor ezeket mondta, megszegyenülének mindnyájan, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, amelyek ő általa lettek.” Az Úr irgalommal tekint teremtményeire. – *The Southern Work*, 57. o.

Őrizzük féltékenyen a szombat kezdetét és végét. Ne feledjük, hogy a szombat minden perce megszentelt...

Az előkészület napján szenteljünk figyelmet további köteleességekre. Pénteken tegyünk félre minden nézeteltérést a testvérek között a családban és a gyülekezetben. Úzzunk ki lelkünkéből minden keserűséget, haragot és rosszindulatot. Alázatos lelkülettel „valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok” (Jak 5:16).

Szombat kezdete előtt tereljük el gondolatainkat világi ügyekről, amint testünk is abbahagyja a világi foglalkozást. Isten azért helyezte szombatját a hatodik nap után, hogy az emberek megállhassanak és visszatekinthessenek az elmúlt hétre, hogy lássák, az elmúlt hét folyamán mennyiben gyarapodtak az abba a tiszta országba való előkészületeik terén, ahova nem engedik be a törvényszegőt. Minden szombaton tartsunk elszámolást magunkban, hogy lássuk, vajon az elmúlt hét lelki nyereséget vagy lelki veszteséget hozott. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 356. o.

December 17., csütörtök – A közösség ideje

A szombat célja nem az, hogy a tétlenség ideje legyen. A törvény nem engedi meg a világi munkát az Úr nyugalomnapján, ezért a megélhető-sünetet biztosító tevékenységet szüneteltetjük. Ezen a napon nem végzünk olyan munkát, ami hasznot hajt, vagy világi multságokat szolgál. Amiképpen Isten megnyugodott szombatnapon és megáldotta azt, ugyanúgy az embernek is abba kell hagynia a munkát, hogy a szombat szent óráit egészséges pihenésre és szent cselekedetekre fordíthassa. De az, amit Megváltónk a betegekért tett, összhangban volt Isten törvényével, és megdicsőítette a szombatot.

A szenvedések enyhítését Megváltónk az irgalmasság cselekedetének nyilvánította, ezért nem jelenti törvénye megrontását.

A szenvedőket sohasem szabad elhanyagolnunk. Jézus Krisztus a saját példájával mutatta meg, hogy a segítségnyújtás szombatnapon helyénvaló. – *Az én életem ma*, 231. o.

Pál szavait Isten Lelke ihlette, úgy hogy érintette a hallgatóság szívét. Az apostolnak az ótestamentumi próféciákra való hivatkozása, valamint az a kijelentése, hogy ezek beteljesedtek a názáreti Jézus taní-

tásaiban: sok lelket meggyőzött, akik várták a megígért Messiás eljövételét. A szónok határozottan kijelentette: az üdvígéret zsidónak és pogánynak egyaránt szól; s ez reménnyel és örömmel töltötte el azokat is, akik test szerint nem tartoztak Ábrahám leszármazottaihoz.

„Mikor pedig kimentek a zsidók zsinagógájából, kérék a pogányok, hogy a következő szombaton prédikálják nekik ezen beszédeket.” Az istentisztelet befejezése után, „sokan a zsidók közül és az istenfélő prozelitusok közül követék Pált és Barnabást; akik szólván hozzájuk, biztatták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében” (Csel 13:42–43). – *Az apostolok története*, 172–173. o.

Ó, bárcsak mindannyian megláthatnák – ahogyan én láttam – azoknak örömét, akik minden képességük felhasználásával alázatosan és szerényen dolgoznak annak érdekében, hogy az emberek Jézushoz térjenek! Ó, micsoda örömben lesz részük a munkásoknak, amikor a hozzájárulásuk által üdvözült lelkek hálájukat fogják kifejezni irántuk a mennyei hajlékokban!

Noha Krisztust mint az egyedüli Üdvözítőt fogják magasztalni, hála-szavakat szólnak majd az üdvösségük érdekében fáradozó emberi esz-
közöknek is. Köszönetnyilvánításukat a következő szavakkal fejezik majd ki: „Olyan életet éltem, mellyel gyalázatot szereztem Megváltó-
nak, de te szeretetet tanúsítottál irántam, és megmagyaráztad nekem Isten Igéjét... Felfigyeltem a te imáidra, könyörgéseidre, őszinte köny-
nyeidre és gondoskodásodra. Arra gondoltam, hogy biztosan az igaz-
ságot birtoklod, különben nem törekednél megmenteni másokat is.
Én magam olvastam Isten Igéjét, és felfedeztem, hogy igaz, amit nekem
mondta. Most pedig üdvösséget nyertem, ezért áldom az én Megváltó-
mat az Ő csodálatos irgalmáért és megbocsátó szeretetéért.” – *Reflec-
ting Christ*, 236. o.

December 18., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. köt., „A szombat és a szombat-
ünneplés vezérelvei” című fejezet.